

Lletra al Dr. Tarruella i Albareda amb motiu del seu article «Civilitat mèdica» (1)

Amic dilecte: El vostre escrit, que vàrem tenir, vós la bondat d'enviar-me i jo el plaer de llegir, és d'aquells que en tot temps són desitjables. Convindria que vós, que en sabeu tant, en féssiu de semblants altres vegades.

Vertaderament saben més que els d'abans els metges d'ara, i en la nostra ciutat la majoria no tenen que avergonyir-se en front dels estrangers, però el nivell moral queda en alguns per sota del científic.

Encara que confessant aquesta tara en la nostra classe, dec fer observar que és de tots els temps i de tots els països. Tant és així, que sempre ha estat explotada pels literats de totes les èpoques i comarques per poder malparlar dels metges, contra els quals tenen una fòbia endiablada.

Llegiu les lletres de Guy-Patin contra els partidaris de l'antimoni, i quedareu esgarrifats del grau de grolleria, agressivitat i fins de ximpleria a què pot arribar un gran home, atiat per l'enveja o l'amor propi. Fullegeu sobre això l'obra de Maurice Raynaud "Les médecins au temps de Molière". Aquells galens, si he de jutjar pels seus escrits, eren tal com Molière els pintava, i tots els testimonis d'aquell temps s'avenen a fer-ho creure així. En ells la solemnitat i la presumpció igualaven la ignorància. Les patotxades contra els nostres col·legues que es troben en "Mr de Pourceaugnac", "L'amour médecin", "Le malade imaginaire" i "Le médecin malgré lui" serien menyspreables per grotesques, si per la seva portentosa veritat no s'aixequessin a la condició de *genials*.

Quan vaig començar la meva pràctica particular més de mig segle enrera, estàvem, quant a companyonia, molt pitjor que ara. La gana i l'amor propi són fatals a la decència inter-mèdica, però la riquesa de coneixements que tenen els nostres companys en els temps presents fa que, sentint-se superiors, millorin quasi inconscientment el seu comportament envers els altres.

Es lleig parlar d'un mateix, però l'experiència pròpia té més valor que la dels altres. Ara no se'm fan les males jugades que se'm van fer en la meva joventut. Observo que en els darrers temps se'm té, per part dels professionals, més bona voluntat que en els passats, i això que no la puc recompensar més que amb l'agraïment. Sense haver-ho demanat, més d'una vegada se m'ha rebaixat la contribució. S'ha proposat (i crec que aprovat) que als que tenim més de 50 anys de visiteig ens pagui la tributació el Col·legi mèdic, o sia els altres metges.

No vull callar els noms de tres que em consta que se m'han portat bé: Fontbona, Calicó i A. Carreras. N'hi ha d'altres, però encara no m'han estat anomenats.

Sembla que el que acabo de dir no s'avé amb el què escric en el començament d'aquesta lletra. En realitat, no em contradic. Accepto que el progrés científic va més de pressa que l'ètic, i que convé que vós, que teniu la prosa vigorosa, no deixeu del tot la vostra campanya de dignificació. Però també crec que s'ha guanyat marcadament en les relacions entre col·legues. Espero que es seguirà guanyant.

Estem lluny de la ridícula, ignorància i mala bava dels Purgon, Diafoirus, Macroton i Desfonandrés, d'En Molière, i d'aquells metges d'En Goldoni que es

(1) Publicada en el número 5 d'*El Muntanyenc*, de Camprodon el 15 de març d'enguany.